

Ker še nisem znal brati, ne računati in tudi ne pisati, se mi je zdelo zelo čudno, da ni pomeril Martinek obleke tudi Minki in Slavki. Ateja si seveda tega nisem upal vprašati; druge sem pa imel vse za neumnejše od sebe.

Mamica, ko je prišla nekoliko pozneje domov, mi je prinesla torbico, tablico in klobuček z zelenim trakom naokrog. Tablica je bila moje največje veselje, in seveda mi je še tisto popoldne padla na tla ter se ubila. Za kazen me je atej precej občutno našeškal in pa z razbito tablico sem moral prvič v šolo.

Tudi črevljar je prišel v sredo k nam s celo klobaso majhnih in velikih kopit v roki in s težkim zabojem na hrbtu. Notri je imel šila, škarje, nože, nožke, kladiva in pa smolo. To vse je razložil na nizko mizico. Potem je pa jel meriti kar povrsti, meni kot najmlajšemu seveda najzadnje. Nato je začel pa rezati in šivati. Drugi dan je že zbijal, tretji dan sta bila pa že dva para narejena: moj in Slavkin par. (Dalje.)

Večer prve pomladi.

I.

Stara Pretnarjeva mati so sedeli radi po večerji sami v svoji vežni sobici. Primaknili so stol k oknu in gledali v nebo, kjer se je svetilo stotisoč zvezdic. Prijetno jih je grela odzadi gorka peč, a luči niso prižgali, ker so sedeli rajši v temi. Vse boljše so se videle tako drobne zvezde, ki so jih tolažile in jim bile zveste in tihe družice v tistih prijetnih večernih urah. Dolgo so posedevali tako in so mislili to in ono. Potem pa so vstali in šli v izbo in so se pogovarali z zetom in hčerjo to in ono.

Tudi danes so se vsedli stara mati k oknu. Že je bilo zašlo solnce in samo sneg na visokih gorah je še žarel v rožnih barvah. Mračno in tiho je bilo po mali sobici. Le iz daljave se je čulo šumenje gorskega potoka, ki je hitel med kamenjem tja dolí na planjave. Zvezda za zvezdo se je vžigala na nebesni višavi, na zemljo pa je padala vedno bolj temna noč.

Glej! Tam na vzhodu je zablestela zvezda, velika in krasna. Najlepša je bila izmed vseh sestric, in je migljala tako prijetno in mehko! Začudeno so jo gledali stara mati. Ej, še nikdar je niso videli; nikdar se jim še ni nasmehljala skozi okence. Čudili so se stara mati in so ušibali, kaj pomeni ta zvezda.

Zunaj je kapalo enakomerno s strehe, kjer je še ležala na senčni strani plast snega. V peči je zaprasketal zdaj in zdaj ogenj: kako prijetno je bilo v gorki sobici! Mirno so se naslonili stara mati nazaj na stol, pa so še vedno ušibali, kaj naj pomeni tista krasna in velika zvezda.

Čuj, naenkrat je potrkal nekdo narahlo na okence. Pogledali so stara mati, pa so zagledali belo ženo pod oknom. Prijazno se jim je smehljala in je pokazala na krasno zvezdo.

»Ali veste, kaj pomeni ona zvezda?« je izpregovorila. »Ali veste, stara mati, kdo sem jaz?«

Odmigali so stara mati z glavo. Bela žena pa je nadaljevala:

»Jaz sem Rojenica. Ona zvezda pa pomeni, da se je nocoj rodilo dete, lepo in krasno kakor ona zvezda na vzhodu. Tam daleč, daleč v deželi Kolovoziji se je porodilo tisto dete. Jaz pa grem, da mu prorokujem življenje. Veste, stara mati, ker vi ljubite tako nebeške zvezde, pa vam hočem povedati življenje onega deteta, ki se je narodilo nocoj v daljni deželi Kolovoziji.

Gradič se dviga tam, kroginog pa se vijejo zlahtne trte. Večna pomlad vlada tam in zimski viharji ne pridejo tja. Kralj kraljuje v tistem gradiču z zlato kraljico. Njima strežejo bele vile in čuvajo ju orjaki, močni kakor hrasti. Nocoj pa se jima je narodilo krasno dete, in vesela pesem odmeva po zlatem gradiču.

Doraslo bo dete v krasno kraljično. Po vsem svetu bo slovela zaradi svoje lepote, dobrote in pobožnosti. Nekoč pa bo prihrumel sovražnik. Kakor listja in trave ga bo in močan bo kakor divji vihar. Porušili bodo gradič in umorili bodo svetlega kralja in zlato kraljico. Prišle pa bodo bele vile; rešile bodo krasno kraljično in jo ponesle daleč, daleč iz dežele Kolovozije. V zelenem gaju si bodo postavile svoj dom in bodo živele lepo in prijetno. A naenkrat bo prihrumel za njimi sovražnik. Preplašene bodo zbežale preko gorâ, in lepa kraljična bo tavalala sama okrog. Dolgo bo blodila okrog, a naposled se bo zatekla k vam. Mraz bo pri vas in solnce se bo skrivalo za sive, mrzle megle.

Stopila bo zlata kraljična k vam. In glej — naenkrat se bo zasmejalo solnce in se bo stajal led. Pisane rože bodo pogledale iz zemlje in bodo pozdravljale, lahno kimajoč z glavicami, zlato kraljično. Po zelenih gozdovih pa bodo prepevali ptiči; sladko in srebrnoglasno bodo prepevali, da se bo tajalo vsakemu srce.

Dolgo se bo mudila kraljična pri vas. Trosila bo srečo in veselje kroginog, in hvalili bodete dobrega Boga, da vam jo je poslal. — Toda naenkrat bo prihrumel sovražnik in jo pregnal iz vašega kraja. Žalostno bo postalo vaše srce in otožno. Pokrile bodo nebo megle in solnce se ne bo več smejalo.

Zlata kraljična bo zbežala in bežala dalje, dalje. Daleč v deželo Kolovozijo se bo umaknila in se skrila v senčnat gaj. Dolgo, dolgo bo živela tam v samoti. Stregli ji bodo majhni pritlikavčki, ki jo bodo ljubili kakor svojo sestričo. Pobožno bo živela tam zlata kraljična in bo objokovala svojega svetlega očeta in svojo zlato mamico. Prišla pa bo smrt; kakor cvetica, tako bo nagnila kraljična svojo glavico. Dušica pa bo hitela vesela v nebesa.

Takrat se bo pa utrnila ona lepa, velika zvezda, ki je zažarela nocoj tako svetlo in jasno.

Vidite, stara mamica, tako bom prorokovala nocoj v deželi Kolovoziji ob zlati zibelki. Mudi se mi že, zato pa ostanite zdravi, stara mamica!»

Izginila je bela žena kakor senca in ni je bilo nikjer več. Mala vnučinja Anica je stopila takrat tiho v izbico, pa je rekla:

»Stara mati, pojdite večerjat...«

Stara mati so si mencali oči, kajti ravnokar so se zbudili iz lepih sanj. Še enkrat so pogledali na tisto krasno zvezdo, pa so dejali samim sebi:

»Hm, zadremala sem malo... Ni čudno, da pridejo k človeku take sanje, če zaspi ob pogledu na krasno zvezdo. Pa zdaj, ko prihaja pomlad... Nič čudnega niso potem take sanje, hm, prav nič čudnega...«

In stara mati so prijeli malo vnukinjo Anico za roko, pa so šli počasi iz sobe k večerji v izbo.

II.

Pretnarjev Poldek je gnal živino napajat. Že davno je bilo odzvonilo »Avemarijo« in mrak je legal na zemljo. Veselo je pokal Poldek z bičem, da se je slišalo daleč po vasi. Po ulici je gnal živino proti potoku, ki se je bil ravno danes iznebil neprijetnih ledenih spon. Zato je šumel veselo in je narastel v svojem veselju za veliko mero. Neprestano so tekle vanj majhne vodice, ki so se zbirale kraj potov in se ponižno pridruževale svojemu velikemu, mogočnemu bratcu.

Napila se je že živina mrzle vode. Pognal jo je Poldek nazaj in še veselejše je pokal z bičem. Prepeval je zraven veselo pesem in kako bi tudi ne pel? Ravno danes je mešetaril in naredil kupčijo s sosedovim Martinom. Za drsalko je mešetaril, in nazadnje sta se pobotala za dve beli desetici.

Hoj, to se bo drsal jutri zjutraj po ledu! Na desno nogo bo navezal drsalko in z levo se bo poganjal. Kakor strela bo šinil preko gladkega ledú in bo zavriskal od same radosti. Ali pa se bo pognal po zmrzlem klancu. Na eni sami nogi bo stal in kakor veter bo odbrzel navzdol. Postajali bodo ljudje: Gledali ga bodo in se mu bodo čudili glasno.

»Hentaj, pogledjte ga no, Pretnarjevega Poldka! Na eni sami nogi stoji, pa drči ko blisk. Glejte ga no!«

Tako se bodo čudili ljudje in bodo gledali dolgo junaškega dečka. Ej, pa je tudi dobra in lepa njegova drsalka. Ni čudno: celo uro je mešetaril zanjo in dal zanjo beli desetici. Pa bi ne drčal zato po strmem klancu kakor blisk in veter!

Samo, če bo zadosti ledú jutri? Hm, po polju so se nabrale črez dan cele mlake; ponoči pa bodo zmrznile in napravil se bo led, gladek in debel, da bo veselje. Toda samo, če se bo res?

V skrbeh je pogledal Poldek na mlako kraj pota, po katerem je gnal živino domov. In glej — že se je delala ledena skorja na nji; tudi vodice, ki so tekle kraj pota, so se ustavile in se pokrile z drobnim, kakor steklo šibkim ledom.

Zažvižgal je Poldek v velikem veselju in počil z dolgim bičem. Takrat pa je že prišel domov. Živino je privezal v hlevu k jaslim in ji navrgel še nekaj klaje. Potem pa je stopil na dvorišče. Na nebo se je ozrl, kjer je gorelo že precej zvezd v mokrem svitu.

»Bo, prav gotovo bo jutri led,« je govoril sam pri sebi. Pomencal je roke in hotel stopiti v hišo. Takrat pa je zagledal veliko in krasno zvezdo tam na vzhodu. Začudil se je, ker ni videl še nikoli tako svitle zvezde. »Kaj neki pomeni?« se je vprašal. A ni si vedel odgovora. Vse tiho je bilo okrog njega. Le s strehe je kapalo enakomerno, in slišalo se je, kakor bi nekje zvonili skriti in nevidni zvončki.

»Ej, Poldek, ali ne veš, kaj pomeni ona zvezda?« so zvončkljali oni skriti in nevidni zvončki. »Radi bi ti povedali, pa ti ne smemo. Veš, Poldek, če bi ti razodeli vse, pa bi bil jezen na nas. Celo uro si mešetaril za lepo drsalko in si dal dve beli desetici zanjo. Če ti pa povemo resnico, se boš razhudil in boš jezen na nas. Zato pa rajši molčimo. Jutri boš pa že sam videl, kaj pomeni ona zvezda in se boš kremžil. Poldek, hihihí . . .«

Tako so se glasili nevidni in skriti zvončki, ko je kapalo enakomerno s strehe. A Poldek ni slišal in ni umel teh glasov. Veselo se je oziral v nebo in govoril neprenehoma sam s seboj:

»Bo, bo; najlepši led bo jutri . . . Vso noč bo tako jasno in mrzlo. Juhej, zjutraj pa poletim kakor blisk čez strmi klanec . . .«

Tako je govoril Poldek in se napotil v drvarnico. Izpod bukovih drv je izvlekel svojo drsalko. Ljubeznjivo jo je gledal in se čudil njeni lepoti, kolikor jo je mogel videti pri zvezdnem svitu. »Take drsalke pač nima nihče na svetu! Med bratci je gotovo vredna okroglo kronico, pa šele po dolgem mešetarjenju. Za ves svet je ne dam; saj bom švigal jutri kakor blisk po strmeh in dolgem klancu.«

Zopet je skrtil Poldek drsalko pod bukova drva in se napotil v hišo. Na pragu pa je obstal še enkrat in se je ozrl po nebu. Nikjer meglíce, nikjer oblacka! Same zvezde na nebu, migljajoče v mokrem svitu in prijazno zročé na pokojni svet. Najlepša pa je bila med njimi ona, ki je žarela tam na vzhodu.

»Kaj neki pomeni?« se je vprašal Poldek. »Še nikoli ni bila tako svetla kakor nocoj. Hm, staro mater povprašam. Stara mati gotovo vedo; saj vedo o vsem, kar je na svetu, na nebu in v nebesih.«

Tako je sklenil Poldek in stopil v hišo . . .

III.

Drugi dan. — Mala Pretnarjeva Anica je pohitela popoldne iz doma in se je napotila proti solnčnemu griču, ki je stal nedaleč od hiše. Gorko in mehko je sijalo solnce, da je ginil sneg kar vidno. Kraji, ki so ležali proti solncu, so bili že popolnoma prosti snežne odeje; le tupatam se je še skrival za gostim grmom kupček snega.

Zato se je domislila mala Anica tistega popoldne, da je že gotovo pokukala iz zemlje kaka pomladna rožica: Morda bela kurjica, morda je

že vzcvetelo trdo trstje ali pa morda celo že kima kak zvonček. Pojde pogledat tja gor; natrga si rožic, pa jih povije v lep šopek. Stari materi ga prinese in ga ji podari. Lepo se bodo nasmehljali stara mati. Pobožali jo bodo po laseh; rožice pa bodo dali v kozarec in jih postavili na okno, da se bodo igrali solnčni žarki z njimi.

Pot je bila skoro že popolnoma suha. Le ob kraju tam je tekla majhna vodica in se je izlivala v naraslo Rojico. Šla je Anica črez most in se napotila v strmi grič. Tako prijetno jo je gredo solnce! Dobro volje je bila, pa je prepevala veselo. Izza grmovja je stopila na tratico, in glej — tam so cvetele že z odprtimi cvetovi bele kurjice. Mnogo jih je bilo in Anica se jih je razveselila. Natrgala jih je zadosti in vsedla na kamen, da si napravi lep šopek.

Čuj! Takrat so pa izpregovorile rožice. Z mehkiimi glasovi so govorile, kakor da bi šepetal samo pomladni vetrc, ko pihlja črez zelene grme in strme griče.

In rekla je prva kurjica: »Joj, sestrice, kako dolgo smo čakale, da nas je poklicalo solnce iz zemlje! Lepo tiho smo ždele v svojih domkih pod zemljo. Pa je potrkal solnčni žarek na vratica: Vstanite, vstanite, zaspanke! Solnce vas kliče . . . Pa smo vstale, pa smo se nasmejale zlatemu solncu: Hihih . . .«

In rekla je druga kurjica: »Kratek čas smo samevale tu na trati. Pa je prišla ta mala Anica, pa nas je potrgala. V šopek nas povija zdaj, in Bog ve, kam nas ponese?«

Izpregovorila je tretja kurjica, pa je dejala: »Oj, jaz pa vem, kam nas ponese. Veste, Anica ima rada staro mater. Njim nas bo podarila. Prijazno in veselo se bodo nasmehljali stara mati, pa bodo pobožali malo Anico po laseh: Ej, Anica, kako si pridna!«

Četrto kurjico pa je zaskrbelo. Žalostno je povprašala sestrice: »Kaj bo pa potem z nami? Ali bodemo morale zveneti in umreti brez zlatih solnčnih žarkov?«

Vse kurjice je zaskrbelo, in nobena ni vedela odgovora. Bile so žalostne in potrte. Pobožala pa jih je Anica po belih in nežnih glavicah, pa jih je tolažila:

»Ne bojte se, drage rožice! Lepo vas bodo dejali stara mati v kozarec. Na okno vas bodo postavili in vam bodo prilivali vsako jutro. Solnčni žarki se bodo igrali ves dan z vami, da vam ne bo dolgčas, oj, rožice, bele in nežne!«

Tako je tolažila mala Anica. Kurjice pa so se razveselile in so se zasmejale tiho in mehko, kakor da šepeče pomladni vetrc preko zelene tratice: »Hihih . . .«

Toda kurjice niso govorile in tudi smejale se niso! To je mislila Anica samo v svojem zlatem srčku, pa se ji je zdelo, da govorijo rožice! Anica si je mislila samo, pa mehki pomladni vetrc je vel preko zelene tratice!

Že je napravila Anica šopek; pa saj je bil tudi že čas. Kajti solnce je bilo že zašlo in prihajala je temna noč, a ponoči je bilo Anico strah! — Brzo se je napotila prcti domu. K stari materi je stopila v vežno izbico, pa jim je izročila šopek. Veselo so se nasmehljali stara mati in pobožali Anico po mehkih laščkih.

»Pridna si, Anica, pridna,« so dejali. »Glej, ko bo tvoj god, pa ti podarim kolač. Polno rozin in medu bo notri, da se ti bo srček kar smejal . . .«

»Ali res, stara mati?« je vprašala Anica veselo. Pokimali so stara mati in ji pritrčili še enkrat. Anica pa je odšla od stare matere, ker je vedela, da so ob tem času najrajši sami. V izbo je šla in je stopila k oknu.

Nastala je bila že tema in zvezde so se prižigale na nebu. Vedno več jih je bilo, in Anica jih je pričela šteti. Toda bolj ko je štela, več zvezd se je zasvetilo njenim očem. Nazadnje pa je obstala pri svetli zvezdi, ki se je hipoma prikazala tam na vzhodu.

»Joj, kako je lepa in velika!« se je začudila mala Anica. »Take zvezde pa nisem še nikoli videla . . . Bog ve, kaj pomeni?«

Premišljevala je Anica in ugibala, a ničesar se ni domislila. Njena mati so stopili z lučjo v izbo, in Anica jim je pokazala tisto veliko zvezdo. Tudi mati so se čudili, a niso vedeli, kaj naj pomeni. Pristopili so potem še oče in so občudovali krasoto velike zvezde. A tudi oče niso vedeli ničesar o njej.

IV.

Po večerji so se vsedli stara mati k peči, krog njih pa Poldek in Anica. Prijetno je grela peč, da je bilo vsem toplo pri srcu. Ob desni se je tiščal Poldek stare matere, ob levici pa mala Anica. Skoro hkratu sta vprašala oba:

»Stara mati, ali ste videli tisto veliko zvezdo?«

Pokimali so stara mati z glavo, pa so odgovorili: »Videla sem jo, ljubčka, videla.«

»Stara mati, ali pa veste tudi, kaj pomeni, da je tako velika in krasna?« je vprašala Anica radovedno.

»Seveda vem, srček moj mali,« so pokimali stara mati. »No, ker sta tako radovedna, pa vama hočem povedati, zakaj gorí tista zvezda nocoj tako krasno.«

Stara mati so povedali svoje sanje. Zvesto sta jih poslušala vnuk in vnučinja in nista se ganila niti za trenutek od njih. Ko pa so povedali stara mati svoje sanje, so pa še pristavili:

»Kakor sem izprevidela iz svojih raztresenih sanj, pomeni ona zvezda: Nocoj je prišla v naš zagorski kraj pomlad in ostane tako dolgo pri nas, dokler ne pride poletje. Ej, konec je zdaj mrzle zime, konec! Nič več ne bo mraza in tudi snega ne bo več. Lepo se bomo gřeli na solncu in dobro bo nam pri srcu . . . Veste, zato svetí ona zvezda tako krasno, ker ji je naročila pomlad, naj nam naznani, da je prišla resnično v naš kraj. Jutri, ljubčka, bodeta pa videla, da ne bo zvezda več tako velika in krasna.«

Tako so pripovedovali stara mati. Ko so končali, je poskočila mala Anica veselo s klopi. Dvakrat se je zavrtila po sobi, pa je zaklicala:

»Juhej, pomlad bo! Pa bodo cvetele povsod pisane rožice. Juhej!«

Tako se je veselila mala Anica. Poldek pa je povetil glavo in se je nakremžil. Joj, celo uro je mešetaril danes s sosedovim Martinom za drsalko in mu dal zanjo dve beli desetici. Zdaj pa, ko jo ima, pa prisveti ta nesrečna zvezda in pravi, da je prišla pomlad in da hoče spraviti ves sneg in led. Kje se bo pa drsal Poldek potem, če spravi pomlad ves sneg? Morda po kopni cesti, ali pa po zelenem polju? — Joj, čemu je prišla zvezda ravno nocoj? Zakaj pa jutri ne?

In kremžil se je Poldek in bil je žalosten, zelo žalosten. A te svoje žalosti ni hotel kazati nikomur, ker bi se mu sestra gotovo posmehovala

Pridni vrtnarčki.

in bi mu jutri nagajala ves dan. Zato pa je rajši vstal. Še enkrat je pohitel pred hišo pogledat, če je še mrz. Res, mrzlo je bilo in jasno in na nebu vse polno zvezd. Le tam ob belih gorah je stal oblak, težak in črn, in se ni ganil z mesta.

»Mrz bo jutri,« je govoril Poldek samemu sebi. »In led bo — prav gotovo bo led!«

Potolažen se je vrnil v izbo. Kakor miška je bil tih in se je spravil spat tiho kakor miška — —

Drugo jutro pa je vstal zgodaj in skočil k oknu. Pogledal je vun, pa se mu je nakremžil obraz. Črez noč je bil izginil skoro ves sneg; le tupatam se ga je še držalo kupček. Gorak, južen veter je vel preko doline, in pod njegovim dihom se je tajalo vse. Nkjer ni bilo koščka ledu, in po polju so

stale velike mlake umazane vode. Resnično — pomlad je prišla čez noč in zima se je umaknila visoko na bele snežnike.

Tudi mala Anica je stopila k oknu. Tam zunaj je zagledala pomlad in veselo je ploskala z rokami. Poldku pa se je kremžil obraz vedno bolj. Dve beli desetici stavim, da se je splazil potem v drvarnico. Gledal je tam svojo ljubo, krasno drsalko, in debele solze so mu tekle po rdečem licu . . .

Jos. Vandot.

Sirota.

(Dramatičen prizor za šolsko mladino. — Sestavila teta Erna.)

Teronka *Stanisik* *Milank* *Prigalk* *Prank*
Osebe:
Mirka, dvanajstletna, **Jelica**, trinajstletna, **Milan**, sedemleten, **Jasna**, štiriletna, **Božena**, petletna, domači otroci; **Mara**, sirota; **Lenka**, hišna; **Vera**, deklica iz sosesčine. Več drugih dečkov in deklic iz sosesčine.

Prizorišče: okusno opravljena soba.

Mara - Stanika *Lenka* *Pepiska*

Prvi prizor.

(Domači in drugi otroci [12 do 16]. Ko se dvigne zastor, krožijo otroci v podobi kolesa, pojoch pesem: »Ropoch mlin v dolu...« Med kroženjem in petjem vstopi sirota Mara, zre tužno na veselo otroško družbo, naslanjajoč se na steno v ozadju, tresoč se od mraza; nihče je ne opazi. Pri zadnjih besedah pesmice vstopi hišna Lenka.)

Drugi prizor.

(Prejšnji in Lenka.)

Lenka: Moj Bog, otroci, nehajte vendar! Ta direndaj, — ta prah, — pa v tej sobi! — Ali nimate za to igralnice? (Otroci nehajo in obkrožijo Lenko.)

Milan: Ti sitna Lenka; kadar je prav veselo, pa nas ti motiš.

Mirka: Lenka ima prav; tu res ni prostor za take igre.

Lenka: Sedaj pa kar hitro v igralnico; tam vas čaka južina!

Vera: Saj smo se zadosti dolgo igrali; — za igro pa južina, to je primerno; le storimo, kakor veli Lenka, in pojdemo južinat!

Jasna: Južina — južina — juhé!

Božena: Jaz bi se pa raje tu igrala.

Lenka: Kdor hoče južinati, naj gre za menoj!

Otroci: Južinat, — južinat! (Odidejo razen Jelice in Mare.)

Tretji prizor.

(Jelica in Mara.)

Jelica: Zoprno! Ta Lenka samo za-ukazuje — in vsi jo morajo slušati; gorje, če bi se ji kdo zoperstavljaj! Mama tega ne trpi; samo enkrat sem nastopila proti Lenki; k nesreči me je zasačila mamica in hudo sem bila karana. Karana zavoljo hišne — smešno! Pri Gruberjevih je to vse drugačno; prijateljica Zora dela, kar hoče; služkinje se morajo ravnati po njej, ne pa ona po njih. Res ne razumem mamice; rekla bi, da ljubi služkinje bolj nego nas. (Zagleda siroto; osorno.) Kdo si pa ti? Kaj hočeš tu? Pri nas ni prostora za berače. Spravi se odtod!

Mara: Ne bodite hudi, gospica, da sem zašla sem; tako me zebe . . . (tresoč se) zebe . . .

Jelica: Proč, idi na svoj dom! Ali si tu doma?

Mara: Oh, uboga Mara nima doma!

Jelica: Ah, kaj še; vsakdo je nekje doma, torej tudi ti; to so le prazni izgovori; le glej, da se mi odpraviš!

Četrti prizor.

(Prejšnji in Lenka, ki čuje zadnje besede.)

Lenka: Ali te ni sram, Jelica, da tako brezsrečno govoriš; če bi te slišala gospa mama, bi se razjokala nad teboj.